

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci navrhovateľa: **R.**, nar. X. v obci Č., naposledy bytom v zahraničí: T., t.č. U., zast. JUDr. M., Liga za ľudské práva, Hurbanovo nám. č. 5, Bratislava, proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, Bratislava, Pivonková 6, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. ČAS: MU-827-49/PO-Ž/2007 zo dňa 2. apríla 2009, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 21/2009-65 zo dňa 23. septembra 2009 takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 21/2009-65 zo dňa 23. septembra 2009 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-827-49/PO-Ž/2007 zo dňa 2. apríla 2009, ktorým odporca podľa ustanovenia podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých

zákonov v platnom znení (ďalej len zákon o azyle) rozhodol o neudelení doplnkovej ochrany navrhovateľovi.

Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav veci, t. j. že navrhovateľ nesplnil podmienky pre udelenie doplnkovej ochrany.

K námietke nezákonnosti napadnutého rozhodnutia krajský súd uviedol, že odporca v duchu rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sža 29/2008 zo dňa 1.10.2008 opätovne navrhovateľa predvolal a vykonal s ním doplňujúci pohovor, vyhľadal a do spisu založil aktuálne správy o krajine pôvodu navrhovateľa zamerané na bezpečnostnú situáciu v Gruzínsku, včítane odštiepeneckých regiónov Abcházska a Južného Osetska.

Pre posúdenie tejto námietky krajský súd poukázal na odôvodnenie právoplatného výroku odporcu o neudelení azylu v rozhodnutí odporcu zo dňa 16.7.2007, v ktorom odporca namietal hodnovernosť navrhovateľa, a to vzhľadom na uvádzanie rôznych svojich identít a dôvodov žiadosti o azyl. Krajský súd uviedol, že je faktom, že navrhovateľ v aktuálnom a v predchádzajúcom azylovom konaní uvádzal odlišné informácie o svojej osobe vo všetkých bodoch, včítane dôvodov žiadosti o azyl. Zhodne uviedol iba svoju národnosť, štátnu príslušnosť a údaj o absolvovaní vysokoškolského štúdia. Odôvodnenie takéhoto počínania, t.j., že sa bál, že ak uvedie svoju skutočnú identitu, bude vrátený do Gruzínska podľa krajského súdu neobstojí. Ak by sa skutočne obávala iba svojho prípadného vrátenia do krajiny jeho pôvodu, postačovalo by uvedenie iba inej identity, nebolo podľa krajského súdu potrebné uvádzať ako nepravdivé všetky osobné a iné údaje a ani vymyslený príbeh, t. j. dôvod žiadosti o azyl.

Krajský súd nepovažoval predloženie fotokópií občianskeho preukazu, či preukazu abcházskeho utečenca za hodnoverný dôkaz totožnosti, naviac poukázal na to, že kým v doplňujúcom pohovore u odporcu uviedol, že kópie mu poslal jeho priateľ, pred súdom uviedol, že mu ich poslali jeho príbuzní, čo podľa krajského súdu iba zdôrazňuje jeho nedôveryhodnosť.

Krajský súd na tieto skutočnosti poukazoval preto, že dôveryhodnosť navrhovateľa podľa jeho názoru hrá svoju nezastupiteľnú úlohu aj pri posudzovaní existencie vážneho bezprávia, teda otázky o ktorej odporca rozhodoval v napadnutom rozhodnutí.

S poukazom na nedôveryhodnosť navrhovateľa je potrebné podľa krajského súdu pozerieť na neho ako na občana Gruzínska ako takého, teda nie ako na Gruzínca, pochádzajúceho z oblasti Abcházska, i keď ani táto okolnosť v konkrétnom prípade nie je rozhodujúcou.

Krajský súd k podmienkam pre poskytnutie doplnkovej ochrany v zmysle zákona o azyle uviedol, že ako vyplynulo z obsahu jednotlivých pohovorov s navrhovateľom, navrhovateľ nemal nikdy žiadne problémy so štátnou mocou, či inými subjektmi, nebol nikdy trestne stíhaný a ani mu nebol uložený trest smrti. Nehrozí mu teda ani uloženie a ani výkon trestu smrti. Podmienka poskytnutia doplnkovej ochrany v zmysle § 2 písm. f/ bod 1. zákona o azyle naplnená nie je.

Navrhovateľ v žiadnom z produkovaných príbehov neprezentoval, že by bol objektom mučenia, či neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania. A to ani ako Gruzínek z Abcházska, či ako Gruzínek pochádzajúci z Tbilisi. V súvislosti so situáciou, ktorá nastala v Gruzínsku po vojenskom strete v lete roku 2008, na ktorú poukazoval navrhovateľ v opravnom prostriedku, krajský súd uviedol, že situácia po tomto konflikte sa uzatvorením dohody medzi Gruzínskom a Ruska normalizovala a podľa správ o krajine pôvodu, dochádza k dočasným ozbrojeným zrážkam medzi vojskami Gruzínska a Ruska, avšak prakticky výhradne iba na hraniciach Gruzínska a Južného Osetska. Ostatné regióny Gruzínska sa vyostrenou bezpečnostnou situáciou nevyznačujú.

Krajský súd poukázal na to, že konflikt z leta roku 2008 bol lokálny, navyše bol už ukončený uzatvorením dohody o prímerí v auguste roku 2008, teda v čase vydania napadnutého rozhodnutia konflikt už pominul a iné oblasti Gruzínska boli z tohto pohľadu aj v čase jeho konania v podstate bezpečnými. Bez ohľadu na to, či navrhovateľ pochádza z Tbilisi alebo z Čuburchindži v Abcházskej autonómnej oblasti, má podľa krajského súdu možnosť bezpečne sa usadiť v ktoromkoľvek inom gruzínskom regióne. Aktuálne mu podľa

krajského súdu nehrozí a ani v čase vydania napadnutého rozhodnutia mu nehrozilo vážne a individuálne ohrozenie jeho integrity z dôvodu tohto konfliktu.

Krajský súd napokon poukázal na to, že odporca v napadnutom rozhodnutí uviedol dôvody neudelenia azylu z humanitných dôvodov a vyhľadal a do spisu založil relevantné správy o bezpečnostnej situácii v krajine jeho pôvodu.

Na základe uvedeného krajský súd rozhodnutie odporcu potvrdil rozhodnutie odporcu o neposkytnutí doplnkovej ochrany ako rozhodnutie vydané v súlade so zákonom.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie, v ktorom namietal, že krajský súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď konštatoval, že navrhovateľ nepreukázal a ani objektívne nebolo preukázané, že by mu v prípade návratu do krajiny jeho pôvodu hrozilo vážne bezprávie v zmysle zákona o azyle.

Navrhovateľ nesúhlasil ani s vyhodnotením jeho osoby ako nedôveryhodnej. Okrem pochybenia v prvom konaní, keď uvádzal odlišné dôvody žiadosti o azyl a niektoré údaje k svojej osobe, nevyskytli sa žiadne iné nezrovnalosti k jeho osobe.

Nestotožnil sa s tvrdením krajského súdu, že fotokópie dokladov nemajú žiadnu vypovedaciu a dôkaznú silu, v tejto súvislosti poukázal na osobitosť azylového konania, v ktorom ľudia, hľadajúci ochranu často nemajú dokumenty a dôkazy, ktorí by potvrdzovali identitu alebo preukazovali dôvody žiadosti o azyl, a preto je bremeno dokazovania na oboch účastníkoch konania. Navrhovateľ poukázal na to, že dokumenty, ktoré súdu predložil sú čitateľné a fotografia na preukaze rozoznateľná.

Navrhovateľ namietal účelovosť odôvodnenia rozhodnutia odporcu, keď konštatuje, že možnému nebezpečeniu sú vystavení všetci občania pohraničného regiónu, namietal tiež nesprávnu interpretáciu definície vážneho bezprávia vo vzťahu k § 2 písm. f/ zákona o azyle s poukazom na právny názor Najvyššieho súdu SR, ktorý vo vzťahu k doplnkovej ochrane konštatoval, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie.

Navrhovateľ poukázal na správu o krajine pôvodu Momentálna bezpečnostná a politická situácia Gruzínska/Abcházsko zo septembra 2009, ktorá potvrdzuje, situáciu v Gruzínsku, kde v súčasnosti žijú vysídlené osoby v prechodnom ubytovaní a v okolí Tbilisi, buď v hromadných ubytovacích zariadeniach alebo v host'ovských rodinách, kým čakajú na odškodnenie, presídlenie alebo rekonštrukciu ich zničených domov.

Navrhovateľ v tejto súvislosti namietal právne posúdenie námietky k neudeleniu azylu z humanitných dôvodov a poukázal na to, že nemal povinnosť výslovne uviesť, že žiada o udelenie azylu z humanitných dôvodov, vzhľadom na to, že zákon o azyle, výslovne takúto povinnosť nezakladá.

Na základe uvedeného navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že napadnuté rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu navrhol ako vecne správny potvrdiť. Zopakoval argumenty, pre ktoré rozhodol o neposkytnutí doplnkovej ochrany.

K námietkam navrhovateľa, že nesprávne vyhodnotil skutkový stav a dôvody navrhovateľa obávať sa o svoju bezpečnosť v prípade návratu do krajiny pôvodu v súvislosti s jeho tvrdením, že pochádza práve z tejto pohraničnej oblasti (hranice Abcházska a Gruzínska) odporca uviedol, že navrhovateľ sám tvrdil, že v danej oblasti sa dlhodobo nezdržiaval. V pohovore zo dňa 24.5.2007 uviedol, že v Abcházsku nežil už 8 rokov pred odchodom z Gruzínska. Trvalý pobyt podľa vyjadrenia navrhovateľa mal v Tbilisi a v prípade jeho zotrvania v Tbilisi mu nehrozilo žiadne nebezpečenstvo.

Odporca poukázal na to, že počas pohovoru dňa 24.5.2007 navrhovateľ prisľúbil, že poskytne odporcovi originálne doklady o svojej totožnosti, do teraz ich však nepredložil. Navrhovateľom predložené fotokópie dokumentov, vyhodnotil aj v kontexte jeho rozporov vo výpovediach, ktoré nebolo možné považovať za nepatrné, či zanedbateľné a z tohto pohľadu podľa odporcu nepotvrdzujú jeho identitu.

K námietke navrhovateľ ohľadne nesprávnej interpretácie definície bezprávia, odporca uviedol, že v rozsudku Najvyššieho súdu SR, na ktorý sa navrhovateľ odvoláva, sa tiež uvádza, že pri rozhodovaní o poskytnutí doplnkovej ochrany sú do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z ktorých je potrebné vychádzať, ako aj aktuálne informácie o krajine pôvodu.

Odporca uviedol, že pri vydaní nového rozhodnutia sa dôsledne zaoberal celkovou situáciou v krajine pôvodu navrhovateľa, avšak navrhovateľ účelovo poukazuje iba na situáciu v Abcházsku, odkiaľ má navrhovateľ pochádzať, pred odchodom z Gruzínska sa tam však nezdržiaval. V tejto súvislosti poukázal na to, že zo správ o krajine pôvodu vyplýva, že v ostatných regiónoch Gruzínska navrhovateľovi vážne bezprávie nehrozí.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 2. februára 2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

Podľa § 13c ods. 1 zákona o zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle (účinného od 1.12.2008, ďalej len zákon o azyle) ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 13b ods. 1 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny poskytne doplnkovú ochranu, ak tento zákon neustanovuje inak,

a/ manželovi cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď cudzinec odišiel z krajiny pôvodu a tento cudzinec so zlúčením vopred písomne súhlasí,

b/ slobodným deťom cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo

c/ rodičom slobodného cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, mladšieho ako 18 rokov.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neposkytnutí doplnkovej, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa, a obsahom správ o krajine pôvodu (informácie Odboru dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce zo dňa 10.3.2009 a 23.3.2009, informácie zo správy „Gruzínsko a pokonfliktná situácia a vývoj“), z ktorých vyhodnotil a stručne popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na posúdenie bezpečnostného rizika prípadného návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu a posúdenie existencie podmienok pre poskytnutie doplnkovej ochrany. .

Ako vyplynulo zo zápisnice z ústneho pojednávania zo dňa 24.3.2009 navrhovateľ na otázku, či disponuje originálom dokladov, ktoré by potvrdzovali jeho totožnosť uviedol, že na Slovensku nemá žiadne doklady, do spisu doložil fotokópie občianskeho preukazu a preukazu utečenca v Gruzínsku. Kamarát mu listom z roku 2007 zaslal fotokópie diplomu zo školy a vodičský preukaz.

Na otázku, či je s rodinou, ktorá žije v Čuburchindži v kontakte odpovedal, že od novembra 2008 nie je s nimi v kontakte. Naposledy sa s nimi rozprával telefonicky dňa 8.11.2008. Otec mu vravel, že sa v tejto oblasti pohybovalo veľa tankov a uniformovaných ruských a abcházskych vojakov. Kukláči, ktorí vošli do ich domu ho hľadali, nepovedali otcovi prečo, prehľadali celý ich dom. V kontakte s príbuznými z Tbilisi nie je, vrátili sa do Abcházska.

Na otázku, či mu vo svetle nových udalostí pri návrate do Gruzínska niečo hrozí, odpovedal, že je občanom Gruzínska, narodil sa v Abcházsku, tam má svojich predkov. Nemôže sa vrátiť, obáva sa toho, že by po jeho návrate zobrali jeho rodičov do zajatia. Ulica, na ktorej vyrastal je hraničnou a prebehlo na nej veľa konfliktov a ozbrojených útokov. Abcházci sú presvedčení, že tí, ktorí tam žijú, majú niečo spoločné s ozbrojenými útokmi. Jeho rodina sa do týchto záležitostí nikdy nezapájala. V súčasnej dobe je tam situácia zlá, nechce sa vrátiť do Gruzínska, kde bude žiť ako utečenec. Chce žiť v slobodnej krajine, kde má určitú perspektívu aj do budúcnosti.

Odporca v rozhodnutí, ktorým navrhovateľovi neposkytol doplnkovú ochranu poukázal na to, že z výpovede navrhovateľa jednoznačne vyplynulo, že nikdy nebolo proti nemu vedené trestné konanie, nebol väznený, zatknutý alebo zadržaný a nemal žiadne problémy s gruzínskymi štátnymi orgánmi, nebol vystavený mučeniu, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu. Nehrozí mu v krajine pôvodu trest smrti alebo jeho výkon. Pred svojim odchodom z Gruzínska nebol vystavený ohrozeniu, ktoré by sa dalo kvalifikovať ako vážne bezprávie.

K tvrdeniu navrhovateľa, že po jeho návrate do krajiny pôvodu by mohli byť vystavení určitému nebezpečenstvu jeho rodičia, odporca uviedol, že správy o Abcházsku skutočne potvrdzujú napätú situáciu medzi obyvateľmi, ruskou armádou a abcházskymi separatistami, ktorí sa v regióne nachádzajú, možnému nebezpečenstvu sú však vystavení všetci občania pohraničného regiónu.

Keďže mu Gruzínsko poskytlo ochranu, tak ručí za jeho bezpečnosť a nie je podľa odporcu dôvod sa domnievať, že by mu v prípade návratu hrozilo vážne bezprávie.

V tejto súvislosti odporca v rozhodnutí poukázal na to, že navrhovateľ má trvalý pobyt v Tbilisi a situácia sa považuje v tejto časti Gruzínska za bezpečnú. Nemožno hovoriť o vnútroštátnom ozbrojenom konflikte v Gruzínsku, v prípade návratu do Tbilisi je teda neopodstatnené sa domnievať, že by bol po návrate do Tbilisi vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, tak ako to vyplýva zo zákona o azyle.

Odporca napokon v dôvodoch rozhodnutia poukázal na to, že na udelenie azylu z humanitných dôvodov niet právneho nároku, za humanitné dôvody sa považujú najmä prípady neúspešných žiadateľov o azyl z radov prestarnutých, traumatizovaných alebo ťažko chorých osôb, ktorých návrat do krajiny pôvodu by mohol predstavovať značné fyzické alebo psychické útrapy, prípadne až smrť, čo nie je prípad navrhovateľa.

Odporca v rozhodnutí popisuje spoločensko-politickú situáciu v krajine pôvodu navrhovateľa s odkazom na zdroje informácií, z ktorých informácie čerpal.

Je teda zrejme z akých dôkazných prostriedkoch pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 a § 10 zákona o azyle, resp. dôvody pre udelenie doplnkovej ochrany.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodit', že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Primárnym dôvodom neposkytnutia doplnkovej ochrany navrhovateľovi, bolo nesplnenie zákonných podmienok pre jej poskytnutie v zmysle zákona o azyle. S takýmto záverom bolo potrebné súhlasiť. Odporca venoval skúmaniu existencie podmienok pre poskytnutie doplnkovej ochrany navrhovateľovi náležitú pozornosť a vykonal

dokazovanie okrem výsluchu navrhovateľa obsahom správ o krajine pôvodu, ktorých podstatnú časť v rozhodnutí s uvedením zdrojov aj uviedol.

Krajský súd sa rovnako zaoberal všetkými námietkami obsiahnutými v opravnom prostriedku a rovnako aj zákonným požiadavkám na poskytnutie doplnkovej ochrany v zmysle definície pojmu vážne bezprávie podľa § 2 písm. f/ zákona o azyle .

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so skutkovými ako aj právnymi závermi krajského súdu, ktorý vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil, z čoho vyvodil svoj záver zhodný so záverom odporcu o tom, že navrhovateľ nespĺnil zákonné podmienky na poskytnutie doplnkovej ochrany v zmysle skúmania taxatívne vymedzených požiadaviek v § 2 písm. f/ zákona o azyle.

K vysloveným záverom krajského súdu nemá odvolací súd žiadne námietky a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Zmyslom a účelom poskytnutia doplnkovej ochrany je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelenie či neudelenie doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z ktorých je potrebné vychádzať.

V predmetnej veci nebolo ani podľa odvolacieho súdu zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle, pričom v podrobnostiach na správny záver odporcu, ktorý si osvojil aj krajský súd uvedený v jeho rozhodnutí odkazuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto považoval odvolacie námietky navrhovateľa ohľadne nesprávneho právneho posúdenia veci odporcom za nedôvodné.

Správnosť záverov odporcu o tom, že navrhovateľovi nehrozí vážne bezprávie v krajine jeho pôvodu je podložená nielen zistením odporcu, že navrhovateľovi nehrozí uloženie trestu smrti alebo jeho výkon, mučenie alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest smrti, ale aj zistením (z výpovede navrhovateľa), že navrhovateľ posledných 8 rokov pred odchodom z Gruzínska nežil v pohraničnej oblasti (Abcházska a Gruzínska), ktorá je aj v súčasnosti poznačená napätím, ale v Tbilisi, teda v mieste ktoré nebolo poznačené vnútroštátnym alebo medzinárodným ozbrojeným konfliktom ani v čase jeho odchodu z krajiny pôvodu.

Rovnako bolo potrebné prihliadnuť aj na to, že navrhovateľovi bola poskytnutá ochrana vnútroštátnymi orgánmi Gruzínska, keď mu bol vydaný v roku 2004 Ministerstvom pre utečencov a pobyty Gruzínska utečenecký preukaz.

Rozhodnutie odporcu o neposkytnutí doplnkovej ochrany bolo potrebné považovať za zákonné, preto odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 219 OSP.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 2. februára 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová